

MOJ
SLJEMENSKI
OLIMPIZAM

MOJ SLJEMENSKI OLIMPIZAM

Danas sam.... Jesam, jedva se digao, probudio da bi opet malo razbistrio glavu osvajajući najviši vrh Medvednice, Sljeme. Kako sam pripremio sve što sam zadnji put zaboravio i izbacio nepotrebno, ostalo mi je da uživam u jutru, bez ikakve žurbe ili razmišljanja što mi treba. Spuštam se, obučen, tiho stepenicama prema kuhinji da si priprelim taj čarobni napitak koji bi me trebao dignuti iz usnulog i mlitavog tijela, gledajući samo na desno oko, jer je lijevo, uz malu upalu, toliko puno krmelja da jedva vidim kroz njega, čistim ga ručno, bez umivavanja, bez naglih pokreta, jer ništa ne mogu osim odmoriti se poslije prospavane noći. Palim kuhalo, kavu sipam naginjući posudu i odokativno stvaram hrpicu koja bi trebala biti al pari dvije žličice kave, za šećer ipak uzimam žličicu s kojom ga dodajem, jer je posuda puna za razliku od kave, koja se parkirala na samo dno staklenke. I dalje s krmeljavih očima, unatoč ručnom čišćenju pogađam sva četiri parametra do idealke; kavu, šećer, toplu vodu i hladno mli-

jeko. Čak mi bolje ide sipanje nego mjerica sa žličicama, jer su sve različite. Mlijeko iz friza taman ohladi, tu mirišljavu, čarobno-jutarnju mješavinu na pitko-toplu temperaturu, bez dodatnog puhanja i sfurenog jezika. Sve imam kavu, pljuge, upaljač, mobitel i poznati problem - otvaranje jebelih balkonskih vrata, punih ruku.

Uf...ta prva pljuga mi godi. Toliko mi godi da je filing ispunjen tolikim zadovoljstvom, kao da si netkom, tko ti zbilja ide na živce, prilijepio pljusku da zazvoni kao zvonik u ranu zoru, naravno, hipotetski zamišljeno, ali sami filing... Otpijam kavicu u oblaku dima koji se kovitla po cijelom balkonu uživajući u pogledu na dva razigrana fazama koji svojom brzinom i izmjenom smjerova zbilja fasciniraju, piće po oku ugodnom pogledu na netaknutu prirodu. Ruše moju predodžbu o njima, životinjama s nadzvučnim krikovima.

Vrijeme je da probudim svoju milu družicu, kako mi je noć prije zapovjedila. Nevoljko se dižem da je idem probuditi, pa opet sjedam, - nisam ujutro previše inteligentan - uzimam mobitel i zovem dok s druge strane čujem glasić, "Dižem se." Ponestaje mi kave, vrijeme je za drugu. Odlazim do kuhinje spravlajući istim redoslijedom sve četiri komponente ne bi li pogodio prijašnju kavicu. Jebi ga, ne mogu,

nema hladnog mlijeka, pa moram paziti na temperaturu vode u kuhalu, da ne dođe do ključanja. Evo i moje Boki koja odmah zapovijedi da njezina voda mora da ide do vrenja. Sipam si toplu vodu, da me pušem u šalicu kao idiot. Potrošio sam preostalu kavu i sugeriram gospođi da bi bilo mudro da ode po drugu, novu staklenku Nescafea, na što sam dobio tako umiljati smiješak, da mi nije ostalo drugo nego otići po kavu u špajzu. Bolje to nego da u moja, ne rječita jutro, imam predavanje tko i koliko radi po kući. Tu pušim, to je sigurno. Izvlačim se kad god mogu uz opravdanje da nisam kriv što sam rođen kao muško i da se moram držati muških poslova. Kakvog bi u meni muškarca vidjela da peglam, umjesto da popravljam peć za centralno grijanje, da se ne bi smrznuli. Pičkicu koja ne zna držati ni čekić. Moram braniti muške boje, ali ne ide mi baš dobro, nekad prođe, nekada ne. To se zove kompromis. Uopće mi se ne sviđa ta riječ, pojam koji za sobom nosi žensko petnaestominutno izlaganje i moje klimanje glavom da me vrat pri kraju izlaganja poprilično boli. A što ćeš, bračna zajednica mora funkcionirati. Polako se spremam da me moja Boki odbaci autom na željeznički kolodvor, hvatajući vlak za Zagreb u 8:01 sat. Ne znam gdje su našli tu jednu minutu, kad bi ispravnije bilo napisati da vlak dolazi negdje “oko” 8:00 sati. Nikada ne bi kasnio, ljudi ne bi pizdili zbog kašnjenja, jer u ovom slučaju “oko” ima relativno

vrijeme dolaska. Izbacuje me na kolodvoru gdje se smještam kraj pepeljare i odašilje dimne signale pokušavajući napraviti dimne kolutove, ali izlazi plavkasti zmijoliki dim, niti nalik na nešto okruglo. Nikada to nisam znao napraviti, ali s tim trudom ubijam vrijeme dolaska vlaka, koji naravno malo kasni, a uzmeškana grupa raštrkanih penzionera se dovikuju kako to nije prihvatljivo, da vlak kasni, a ne kasni sat, nego koju minutu. Vjerojatno je vlakovođa dosta plemenit, pa je dao šansu putnicima koji malo kasne. Plemenita je ta njegova gesta.

Ugodno se smještam u jednom od vagona sjedajući kraj sredovječnog čovjeka, pročelavog s naočalama na nosu i primjetnom vedrinom na licu. Put do Zagreba je trajalo kratko, jer smo, moj trenutačni suputnik i ja se uvukli u priču o svemu, očiti istomišljenici koji su se nadopunjavaju u rečenicama. To je bio vrlo zanimljiv i ugodan put koji završava s izlaskom na kolodvor u Zagrebu, a ja već kao pravi purger baratam Zetovom aplikacijom za kupovinu karata za javni prijevoz znajući kojim tramvajima idem do odredišta, Gračana. Dok sam samo tjedan prije, kao muha bez glave letio okolo po trafikama raspitivajući se kako radi app i što mi je činiti, proučavao karte tramvajskih linija, da ne završim na planinarenju negdje u Dubcu, šetajući nazad prema kolodvoru.

Furam se tramvajima iz kojih iskačem i ulazim u druge dok nisam stigao na odredišno mjesto, podno nove žičare. Većina ekipe iz tramvaja je došla s istom namjerom kao i ja, osvojiti Sljeme. Tražim osunčanu klupu da sjednem i smažem sendvič koji mi je draga složila po mojim uputama, gnjecav i mljecav, pun kulena s raznim mliječnim namazima, pokojim kiselim krastavcem. Sameljem ga s guštom. Više nikoga od ekipe iz tramvaja nema, otišli su brzim koracima put Sljemena. Ovog puta ću se sam speljat gore. Na noge, naravno. Nema moje Boki da podijelimo muku penjanja kao zadnji puta, ja je vučem, a ona kako dolazi do daha, ne prestaje s pričom. Kao da smo se danas upoznali. Propuštam da se umori, da se zadiše, da osluhnem malo šumu, koliko se da, jer je staza puna ljudi, ali ne i danas kada sam sâm. Krećem sa sitim trbuhom već poznatom stazom, bržim korakom. Znam koliko mogu i kojim tempom ne razmišljajući puno, nego samo kako ću si klepiti pivo na vrhu.

Polako padaju kao kruške, oni iz tramvaja. Prestižu me jedino trkači na kratke staze u donjem dijelu puta. Nisu profići, nego mladi ljudi koji po muskulaturi tijela, zadihanim uzdahom i neprimjerenim pokretima, bliski meni. Polako skidam odjeću ne bi li se uznojio i pri tome natopio majicu. Nije dan da bi se mogla lako osušiti. Vjetrovka je u ruksaku,

majica još na meni uz otvoreni ciferšlus. Okolina koja mi je poznata od tjedan prije, nije se niti malo promijenila. Nadao sam se da će barem malo zazeleniti. Vidi se daleko kroz žbunje i bukove krošnje koje strpljivo čekaju da im se pridruže suputnici, ti zeleni listovi koji su pluća svih nas, koja moramo čuvati, jer ako zajebemo, onda sigurno i najebemo. Osjećam laganu ugodu zatezanja mišića, dobro odabrani tempo. Pićim bez zaustavljanja, uz koje preticanje drugih ljudi. Vrućina nadire, skidam majicu i ostajem u kratkim rukavima. To su bila jedina dva stajanja do vrha. Ugledam sljemenski totanj, blizu sam, blizu je pivnica i pljugica. Veseli znoj, natapa majicu kratkih rukava. Još jedne stube i tu sam. Stajem na pivicu onkraj vrha koji je udaljen 50 metara. Ne idem do vrha, kvari mi doživljaj prirode u kojoj uživam. Zbilja kvari, zgrada žičare i sav beton u bližoj okolini same zgrade i vrha. Sjedam za klupu kafića, običnog, sklepanog ali s dušom. Misleći da otvara, jer još nije podne, mladić radi upravo suprotno. Posprema i zatvara netom otvoreni kafić. Obrati mi se pomalo ljutito - ne na mene, nego vremenske uvjete - “Eto sve sam raspremio, sad pospremam nazad.” Sa sažaljenjem mu klimnem i odgovorim “Jebi ga, viša sila.” I nakon mog odgovora pahulje snijega su lagano počele spuštati oko nas. Pita me “Želim nešto popiti?”, Ja rekoh “Ako nije problem, jedno pivo bi te molio.” Naravno da mu nije bio problem, poslužio

me i nastavio spremati ostatak. Pošto sam jedini gost, počela je ugodna čakula dok je sniježak lagano padao, ja ispijao pivo i zapalio da malo iznenadim pluća tim dimom, gestu koju uvijek s guštom napravim kod uspješnog uspona. Znam da bi bilo bolje bez te geste, a'l, jebi ga. Mladić nekih trideset i pet godina, srednje visine i pun nerazumijevanja kako snijeg pada baš sada kada je temperatura oko desetke. Ma, imao bi on posla, ali s Lastova je. Dalmatinac s svojim načinom razmišljanja, koji u potpunosti podržavam. Kako ćemo, lako. I to je nit vodilja koja im je usađena genetski, "No sikiriki", kako bi Edo opjevao.

Poslije pive i dvije pljugice, vrijeme je da se krene. Oblačim vjetrovku, ruksak pokopčam, pozdravim se s kolegom kojeg ću, nadam se, još dosta puta vidjeti i krećem put nazad. Spičim se niz Bijelu stazu do sanjkališta, preko ceste, gdje tražim puteljak koji vodi u šumu. Već nakon kratkog, ali strmog puta osjećam, ne prvi put, zakon gravitacije u svom tijelu. Isaac ga je otkrio, a Albert izbrusio. Albertova definicija je bliža mom stanju. Hodajući niz brdo, noge oštro nabijaju o tlo i sve što je u tom trenutku višak u meni traži otvor za izaći, jer se s tim nabijanjem u meni sve sabija u donju mrtvu točku. Drugim riječima, želi vam ili birtijskim rječnikom, hvata me sranje. To je tek početak spuštanja, gdje je kraj. Nije da je ovo prvi puta da mi se događa ista stvar, ali sve pripisujem

fizici i spreman sam za to s rolom toaletnog papira na poznatom mjestu u ruksaku. Na to morate voditi brigu, ne samo da ga imate, nego da i znate točno gdje se nalazi. Nije preša, još. Spuštam se puštajući kojeg golupčića na slobodu da se izmiješa s šumskim, friškim zrakom, pomažući mu da malo dobije potrebnog zračnog gnojiva, ne bi li brže prokljao, taj list, da naraste i zazeleni. Tako ja i moji golupčići lagano smo prepušteni sili koja nas goni prema dolje. Susrećemo puno više ljudi nego li kada sam išao gore. Svakojakih ljudi, neki pozdrave, neki zabiju pogled u stazu i osjetiš da je tu pozdravljanje suvišno, neki od vidljivog umora i uspuhanosti nijemo pozdravljaju, a najfascinantnija mi je bila jedna gospođa koja je povezala grimasu ljutnje i smijeha stopljenu u jedno. Već sam to vidio, čak sam pred ogledalom i sam pokušao napraviti takvu grimasu, ali uvijek jedno od to dvoje prevlada. Nikako tako skladno kao što je gospođa uspjela. Razmišljam. Čovjek može povezati osjećaje radosti i sreće, muke i sreće,...kada jednostavno plačeš i smiješ se istovremeno, čak i tri osjećaja, kada plačeš sa smiješkom na WC-u, gdje se priključuje i ugoda, ali ljutnju i sreću istovremeno na svojoj faci, samo odabrani. Nazvao bi ih "narcisoosjećajnim" osobama. Jebem ga i razmišljanje, sada sam već u gabuli pomišljajući na ta dva slova, "WC." Mogao bi iskoristiti rolu, ali kada nema jebenog lista, sve se vidi. Ne možeš prirodi vratiti

oduzeto, kada te drugi gledaju. Taj uzvišeni cilj ostvaruješ sam s prirodom, bez tuđih pogleda. Trpim, golubovi lete, sada već i pokoji škanjac pruži krila. Pružam korak i dolazim do djela gdje trkači obaraju krugove. Čujem ih tek metar, dva iza mene, a taman poletio cijelo jato. Neću niti pomisliti koji im je to šok. Taj zrak s viškom ugljičnog dioksida u trenutku kada im je više nego potreban kisik u zraku. Što im ja mogu, u krivo vrijeme su na krivom mjestu.

Napokon izlazim van šume, još malo strmog asfalta i ide ravnica koja će mi, nadam se, donijeti balans u mome tijelu i ublažiti nenadane i nekontrolirane napade zapunjenog debelog crijeva. Tako je i bilo.

Odmah sam se ukrcao na tramvaj i uz par presjedanja, bez čekanja, ali s jedno četiri dugaaaa crvena semaforska svjetla, kasnim na vlak za Sisak. Fulam ga za par minuta. Slijedi dva sata čekanja, što situaciju stvara nezanimljivom. Kupujem kavu u obližnjoj, ne znam kako to da nazovem, lokal gdje kavu kupuješ isključivo na pultu za van. Niti ideja, niti kava nisu loši. Dolazim na glavni peron, pogledom odabirući mjesto gdje bi opustio svoje napaćeno tijelo, pogotovo stopala, jer su mi gojzerice na knapac, a prstići jauču kao u zboru. Sve mi se čini isto, ništa da ti privuče pažnju da bi barem uživao

pogledom. Na peronu, čistači, pokoji žicar, penzioneri, mladi ljudi koji su u svom virtualnom svijetu, prikovani uz svoje gadžete, mobitele i tko zna još što. Pokoja gospođa i gospodin koji su van tog virtualnog svijeta, analiziraju kretanje vlakova na velikom displeju na kojem piše i moj, ali u jebenom predzadnjem redu. Odustajem od željenog i sjedam na meni najbližu stolicu postavljenu uza zid kolodvora. Gledam sa zanimanjem prolaznike, od kojih svaki drugi feka lov. Kako ih se riješiti, razmišljam dok pijem kavu s pljugom u gubici i pepeljarom odmah pokraj, da mi je ruka može dosegnuti. Jeb'o te, zbilja su naporni. "Imate li" "Nemam!", prekidam razgovor, malo oštrije da mi ne krene s uvježbanom pod pričom. Promjena grimase na licu iz nježno-sažaljene u ljuto-nervoznu i to u jebenoj sekundi, kreće dalje do iduće žrtve. Popijem kavu, gledam u praznu šalicu i pljusne me ideja. Zašto ja ne bih sjeo, stavivši praznu papirnatu šalicu otpijene kave i malo si skupio lovice, dok čekam. A trebao bi to i arhivirati, što mogu jednom dobrom fotkom. Odlučujem se za taj potez, pogledavajući ekipu koja sjedi i čeka, kao i ja. Ako dam nekom mladom s tenisicama na nogama, bojim se da će to biti rastanak od mog mobitela. Neću riskirati, ne mogu trčati za nekom budalom i ugledam nju, mladu damu sa štiklama na nogama, uredno počešljane kose, lijepo i skladno obučenu, ljepuškastog lica i prekrasnih velikih očiju. To je ona koju

tražim, dižem se i ljubazno zamolim bi li mogla napraviti fotku mene s mojim mobitelom. Uzvrća mi osmijehom i srdačno pristaje na moj zahtjev, ja izabirem mjesto i zamolim je da se odmakne koji metar da u kadar uđe i malo okoline. E sada nastupa neviđena zbunjenost mlade dame, pogledavajući oko sebe da nije možda neka spačka, jer ja sjedam na pod između dva reda klupa i stavljam praznu šalicu ispred sebe. Mislim da ju je malo i obuzeo sram pomiješan s nerazumijevanjem što ja to radim. Zamolim je da je sada dobar trenutak za fotku, klimne glavom i okine samo jednu fotku, brzo mi vraćajući mobitel. Sjeda lijevo od pozerskog mjesta, a ja desno jer mi je druga pepeljara odmah pokraj. Pogledava me dok ja gledam fotku koja je ispala dobro s obzirom na moju fotogeničnost. Pogledava opet s nevjericom, ja joj uzvraćam rečenicom, da je fotka snimljena u svrhu zezancije, na što se ona lagano nasmije i odjebe me pogledom zaranjajući u svoj virtualni svijet na mobitelu veličine dobrog sendviča. Fotka koju sam stavio na portale bila je zamišljena kao jedna dobra zezancija i u skorom trenutku stiže poruka dragih ljudi, prijatelja da dođem na ručak dok mi vlak ne stigne. Nedaleko nastanjeni, ali to je Zagreb, pa i nedaleko za sisačke pojmove je daleko. Kako mi je bio drago kada sam dobio tu poruku i otišao bi da mi gosti nisu došli, a još sam fulao planirani vlak i u sat vremena koliko mi je preostalo ne bi bilo izvedi-

vo otići, ručati i vratiti se na vlak, a slijedeći je za četiri sata. Morao sam nevoljko odustati od super ideje mojih prijatelja. Polazim prema peronu i kolosijeku, radim nagli okret i ponovo se približujem displeju, ne bi li još jedanput provjerio, jer mi misli hlape mnogo brže nego u mladosti. Ipak sam točno zapamtio, peron tri, kolosijek pet. Stižem!

Vlak stoji. Na malom displeju koji označava kuda taj vlak putuje, ne piše ništa. Ljudi su vani, a jedna vrata na vagonu otvorena. Ulazim u prazan vagon i pri kraju sjedi starija gospođa. Ja je pitam “Je li za Sisak?”, odgovara s “Da.” Odlično. Biram mjesto koje želim, odlažem ruksak na sjedalo kraj mene i polako oko po oko vidi sve zamućeniju sliku dok nije na oba pao mrak. Vlak kreće, ja se trgnem, a preko puta sjedi žena, mlađa od mene, duge smeđe kose sa sunčanim naočalama i dobrog izgleda, pravilnih crta lica, dotjerana u trapkama, vitka. Zapitam se u sebi je li to slučajno ili namjerno. Tu maštariju prekine Alfredov zakon gravitacije i osjetim pritisak kojeg moram suzbiti kako god znam, jer ako golubovi polete, bit će ih pun vagon. Koncentraciju usmjeravam na ronjenje u Crvenom moru, zavljučeci se po raznim olupina, i zamišljajući kako bi to bilo divno. Sada više nisu golubovi, već Hitchcockove vrane, a gledali ste film. Koliko ih je samo, a toliko agresivne da se meškoljim i pokušavam ventil držati

zatvorenim. Uspijevam i kako sam odlučio kući doći pješke, rekoh sam sebi da ću zvrknut pivo po putu. Kada sam izašao iz vlaka i napravio prvih desetak metara, sve moguće ptičurine sam pustio iz krletke i Alfredova gravitacija je došla do kraja. Kakvo pivo, pravac kući. Šetam stisnute guze i poduzim korakom. Neobično za vidjeti, ali grabim. Pri samom kraju zovem svoju dragu da otključa garažu, da pripremim teren za otpuštanje nakupljenog tereta. Poslušala me i kako sam ulazio, tako sam skidao, dio po dio sa sebe, ostavljajući stvari na podu dok sam grabio tih par metara prema WC-u. E to je onaj pomiješani osjećaj sreće i ugone. Da sam zakasnio koji sekundu vjerojatno bi mi i suza kanula. To bi bio trostruko izmiješani osjećaj.

Kada sam sve obavio i pohvalio se svojim penjačkim tajmingom, došao je moj tajming da krenem putem, već vam poznate, moje sanjive doline.

Buđenje, tuširanje i zbogom do ujuto!